

ljeno s trdom in žrtvami slovenskih rodoljubov, skušajo na vse načine ob zaupanju spraviti in spodjesti.

Koliko so nam ti ljudje v teh kratkih letih škodovali, se v kratkem dopovedati ne dá, in in reči se more: Ko bi jih bil sovražnik nalašč za to najel in plačal, da slovenski narod do pogube dotirajo, ne bi bili mogli nam več škodovati.

Strupeni „Zersetzungsstoff“, kateri zapadno Evropo razjeda, s tistim so okuženi, in tistega med narod sejejo; „Zersetzungsstoff“, ki je sovražnik vsakemu življenju, to je tisti liberalizem, katerega nam kot najboljšo blago hvalijo, ponujajo in trosijo, in ni se potem čuditi, da „koder Vošnjakovci hodijo, tam trava ne raste“.

Remšeniški.

Slovstvene stvari.

O slovensko-nemškem delu Wolfovega slovnika.

Kakor naši čitatelji vedó, stoji na dnevnem redu v deželnem odboru Kranjskem razprava o slovensko-nemškem delu slovnika, ki ima na svitlo priti po blagi zupuščini rajnega knezoškofa Wolfa.

Preteklo je že 13 let, kar je po enoglasnem sklepu deželnega zbora leta 1861 odboru došla naloga pospešiti izdanje slovensko-nemškega slovnika. Al — slovnika še ni!!

Zgodovine nesrečne zavleke ne gre nam tukaj razkladati; znana je iz poročil deželnega odbora; mi podamo občinstvu samo pismo, ki ga je gosp. dr. Jan. Bleiweis pisal gosp. proštu dr. Pogačarju, ko je bridko skušnjo doživel, da se ni hotel sprejeti njegov predlog, da se izvrstnemu jezikoslovcu gosp. Jan. Navratilu izroči vredovanje imenovanega slovnika.

Tako-le se glasi pismo od 11. aprila leta 1872:

„Prečastiti gospod prošt! Ker se je zahtevalo, naj g. Navratil pošlje na ogled mu poslano pôle Zalokarjevega rokopisa nazaj, da se vpišejo še poznejši dodatki g. Cafu, mi jih je poslal že pred nekimi tedni, al ležale so pri meni, ker sem od dne do dne pričakoval rešitve te dolgočasne zadeve.

Te dni so mi blagovolili gospod knezoškof osebno prinesiti obe pismi Navratilovi, rekši, da dvakrat so Vas, prečastiti gospod prošt, pozvali, naj v imenu čast. kapitelna jim poveste: ali se dá Navratilu vredništvo slovarja slov. v roke ali ne? — al ker nikakoršnega odgovora ni, nočejo dalje s to rečjo opraviti imeti. Rekli so mi, da ste še zmirom v dogovoru z g. Cafom.

Meni veljá to za odbitek Navratilove ponudbe in to tem več, ker se mi je povedalo (ali je res ali ne, tega ne vem, ker se dan danes ljudje lažejo „wie gedruckt“), da nekdo namerava, tiskano pôlo slovarja na ogled in razsojo izdati, in če bode kritika ugodna, vredovanje in izdavanje pričeti.

Jaz kot referent o slovarji v deželnem odboru, ki je po sklepu deželnega odbora to stvar v pognanje v roke dobil, sem storil svojo dolžnost, po letih in letih in zavrženih silnih stroških sem dobil možá, katerega ste Vi prečastiti gospod prošt, profesorja Marn in Lésar, dr. Razlag in Svetec, Vavrú in dr. Costa sposobnega priznavali, in ki bi se bil dela brž lotil in ga neutrudljivo izvrševal.

Vendar so tudi tú nenadoma se našle ovire.

Obžalovajoč, da se bode slovar spet odložil ad calendaras graecas, Vam prečastiti gospod prošt, pošiljam od gosp. Navratila returnirane pôle nazaj s prošnjo, naj se ne zaméri mu, da čitaje rokopis je sèm ter tjè svoje opazke delal, ki naj se izbrišejo.

Prilagam pa tudi oni dve knjigi, ki ste mi ji izročili, kajti moje posredovanje za dovršitev slovarja je zdaj pri kraji.

Ne vzemite mi, prečastiti gospod, moje odkritosrčnosti v zlo, ker zmirom in povsod odkritosrčnemu biti je bistvo moje nature, in bodite uverjeni, da družega me nič ne žali nego to, da se resnične besede rajnega knezoškofa „um den sehnlichst harrenden Landsleuten“.. še dolgo ne bodo spolnile! — Gospodu Navratilu sem pisal, da vredništva žalibog! ne dobí.

Sprejmite zagotovilo visocega spoštovanja

udani Vam sluga

Dr. Jan. Bleiweis l. r.

V Ljubljani 11. aprila 1872.“

Zabavno berilo.

Moj pès.

Smešnica, spisal J. Aléšovec.

(Dalje.)

Meni se je glas tega človeka nekoliko znan zdel; zdaj, ko je prišel bliže naši mizi, ga pogledam bolj na tanko in kaj spoznam v njem! Istega človeka, ki je pred gradičem pripovedoval meni svojo žalostno zgodovino. Komaj verjamem svojim očem, še bolj pa strmim, ko jame isto povest pripovedovati pazljivo poslušajočemu občinstvu. Dasiravno sem bil malo ogret po šampanjcu, sem vendar se kmalu popolnoma strezoval, in ko improvizator, končavši svojo pripovedko, pride s krožnikom k naši mizi, ga jaz malo pridržim in ga nagovorim:

„Ali je ta povest, katero ste ravnokar povedali, resnična? Se je res vam pripetila?“

„Bog varuj!“ mi odgovori, „jaz sem gledališču igravec in skušam na ta način poleteti hraniti si življenje, ker družega zaslužka nimam.“

„Ali poznate mene?“ ga vprašam na to.

On me bolj na tanko pogleda, potem pa pravi:

„Se ve da! Saj še ni dolgo, kar sem imel čast, vam praviti neko povest. Pri moji veri, ravno ta povest je bila — in menda na ravno tega pèsa. O, saj jih znam mnogo; ko bi bil vas prej videl, bi bil povedal kako drugo.“

Po teh besedah se obrne in gre dalje, jaz pa sem popolnoma iznenaden. Ko še premišljujem, kako si dandanes ljudje na različne načine kruh služijo, se prerije skozi goste kruljeva in sploh kakor pokvečena repa zrašena oseba k nam in pomolí mojemu očetu roko.

„O, profesor! No, kako je?“ pravijo oče in potisnejo kozarec proti prišlemu kruljevcu. „No, potegnite ga, do dna ga izpraznite!“

„Profesor“ vzame kozarec, ga res do dna izprazni, ga postavi na mizo, si obriše usta in odgovori:

„No, hvala Bogu, dobro! Kako pa vam?“

„Kakor vidite! Pa saj še mojega sina ne poznate! Tone, to je profesor, o katerem so ti Mlinarjevi pravili. Zdaj je menda šolski strežaj na realki, ne?“

„Ne še, pa kmalu bom“, odgovori vprašani. „Strežaj gre v pokoj, potem sem pa jaz prvi zaznamovan.“

Jaz se sramujem pred samim seboj. Ta človek, ki nima ne enega uda ravnega in je tacega stanu, da bi si ga malokatera želela, bi mi bil pri Marijci nevaren! Oče, ki so menda vganili moje misli, ga poslové, čudé se, „da je tako daleč prišel,“ in kmalu potem vstanemo vsi, se poslovimo drug od družega in jaz in oče se peljeva domú, dasiravno je noč ko peč temna. Meni to ni bilo prav všeč, pa oče so le tiščali, češ, da so se